

Časopis s podobami za slovensko mladino. S prilogo „Angelček“.

Štev. 4.

V Ljubljani, dne 1. aprila 1907.

Leto XXXVII.

Velikonočno cvetje.

Na mladih gredicah natrgal Sokolov.

1.

Tam na cvetočih so južnih vrtovih
zlate oranže čez noč dozorele,
in iz nebes je čez mlade gredice
tiho prišetala — Velika noč.

Zlate oranže so k zemlji nagnile
svoje nebeške darôve,
k njim pristopila trgat sadôve
v krilu je cvetnem — Velika noč.

Zdaj pa po zemlji širni in dolgi
roma delivka pomladnih oranž;
v selo in mesto, v gore in dole
nosi bogate južne darove —
Velika noč . . .

2.

Pozdravljena
stotisočkrat,
nevestica —
Velika noč!

V laseh žari
ti venček zlat,
v očeh blesti
nedolžni raj,

na licih cvete
rdeči mak,
na ustnih spi
nasmeh sladak.

Nad ramami peroti dve,
da lahko vzplavaš
v sveti raj,
če kličejo nebeščani:
„nazaj, nazaj!“

O ne! Pri nas
ostani večni čas —
stotisočkrat
pozdravljena
nevestica — Velika noč!

3.

O, še dedku srebrolaščku
lica so zardela,
in v očeh vzplamtel je plamen,
da še nikdar takó.

O, še babici je vzcvetel
okrog usten smeh,
in čez čelo vzplaval dan je
solnčnozlat in lep,
da še nikdar takó.

O, še ateju in mamki
lica niso resna več:
sáma radost, nič skrbi,
smeh samó in nič solzic,
da še nikdar takó...

4.

Da še nikdar takó
bilà ni lepa Velika noč —
stavim vinčka bokal!

V poljih trobentice
trobijo zlate,
ker je nedelja — vstajenja dan.

V brdih in tratih
zvončki cingljajo,
ker je nedelja — vstajenja dan.

V svetih nebesih
cingljajo in trobijo angelci božji,
ker je nedelja — vstajenja dan.

Da še nikdar tako
bila ni lepa Velika noč —
stavim vinčka bokal!

5.

Ko bi znal pisati
zlate pismenke;
ko bi znal bajiti
zlate besede;
ko bi znal slikati
sličice zlate,
vendar ne mogel bi
nikdar naslikati
svete Velike noči.

Pojdite, deca,
v sveta nebesa
k angelcem v vas:
angelci pišejo
zlate pismenke;
angelci bajijo
zlate besede;
angelci slikajo
sličice zlate:

angelci bodo vam
v srca zapisali
sveto Veliko noč

